

TERROR, DIADAL ÉS EGY MENYEGZŐI LAKOMA

EOSZ műholdas közvetítés – 2004. szeptember 12.

Jeffrey R. Holland elder

Köszönöm, hogy eljöttetek, még akkor is, ha tudtátok, hogy ki lesz a beszélő. Izgalmas dolog számomra veletek lenni ma este. És mondjátok, honnan jöttetek? (Ne válaszoljatok! Nincsen rá időnk.) És bár nem látlak mindannyiótokat, nagyon is tudatában vagyok annak a csodálatos, még sokkal nagyobb hallgatóságnak, aki műholdon keresztül van velünk világszerte, mintegy nyolcvan ezren. Köszöntünk mindnyájatokat, és köszönöm, hogy eljöttetek, és felkértetek, hogy szóljak hozzátok.

Szeretném kimenteni a feleségemet. Nagyon, nagyon szeretett volna itt lenni, de Texasban van, Houstonban, egy újszülött lányunokánkkal segít, aki lányunkhoz és vejünkhöz született. Ti, akik Houstonban összegyűltetek, ha lassan hátrafordultok, észrevehettek egy édes kis nagymamát az utolsó sorban megbújni, aki insztitút hallgatónak álcázza magát. Pontosan tudom, milyen jól néz ki, férfitestvéreim, de kérek, ne feledjétek, hogy már foglalt, rendben? Nagyra becsülöm ottani támogatását, ugyanúgy, mintha itt lenne mellettem ma este. Átadom üdvözlését, és tudom, hogy csak a nagymamákra ilyenkor háruló feladatok tartják távol erről a gyűlésről. „Hermana Holland, te amo.”

Ahogy sokan tudjátok, Holland nőtestvér és én épp most tértünk vissza egy kétéves megbízásból Chiléből, ahol sokatokhoz hasonlóan mi is ott ültünk a világ túlsó felén álló cövekközpontokban, és néztük az egyház messzi központjából jövő ilyen közvetítéseket. Mi is éreztük az Úr Lelkét és a vezetők szeretetét. Különösen éreztük azoknak az ezreknek a támogatását világszerte, akik hozzátok hasonló korúak, akik osztoznak hitükben, és akik ugyanazt szeretnék boldog, teljes értékű jövőjükben.

Ma este úgy állok itt, hogy nagyon is tekintettel vagyok fiatal chilei barátaimra ugyanúgy, ahogy minden más barátunkra világszerte – Angliában és Franciaországban, Koreában és Japánban, Ausztráliában, Nigériában, Ukrajnában, nem is beszélve az Észak-Amerikában összesereglettekről. *Bienvenidos* mindannyiőtoknak, bármilyen nyelvet beszéltek is. Tudnotok kell, hogy szeretlek titeket. Oly nagy erő rejlik az egyháztagjainkban! Imádkozom az Úr Lelkéért és áldásaiért mindannyiunkra,

és őszinte vágyam, hogy olyasmit mondhassak, ami értékes lesz számotokra.

Terror

A világban egyre jobban elterjedő aggodalomról szeretnék beszélni, és néhány kihívásról, mellyel itthon és külföldön szembe kell néznünk. Természetesen minden korban és minden sáfárságban voltak kihívások, de tegnap – szeptember 11-én – volt a harmadik évfordulója annak az erőszakos, szinte elképzelhetetlen eseménynek, mely megrázta az egész világot. E tett utóhatása drámaian és talán végérvényesen kihat a világ jelenlegi életének számos tényezőjére. Talán egy ilyen évfordulóval modern korunk félelmei és aggályai ma is a szívünkben élnek.

Bárhogy legyen is, 2001. szeptember 11. óta felebarátaink, azon nemzetek állampolgárai, ahová ezt a ma esti közvetítést is sugározzuk, az egész világ kifordult a sarkából, egyre inkább fél, és szinte teljesen lebénítják a nemzetközi események és a *terror* szó újkeletű már majdnem nagyüzemi használata. Nem is olyan régen ez a szó még csaknem kizárólagosan a korhatáros filmekre és Stephen King regényekre vonatkozott. Ma sajnos mindennap előfordul újságainkban, és olyan gyakori a beszélgetéseinkben, hogy még a kisgyermek is – mint az oroszországi dráma kisiskolás áldozatai – fájdalmasan tudatában vannak annak, hogy világra brutális, kriminális hatással lehetnek a terroristáknak nevezett emberek. És vannak még másfajta katasztrófák is, természetesek vagy másfajta, melyekről a híradók beszámolnak, és melyek emlékeztetnek minket, hogy az élet törékeny lehet, és sorsszerű csavarokat állíthat elénk.

Az utolsó napok

Az ilyen színpalak közt tudom, sokan eltűnődtek a szívetekben, mit jelent mindez a világ végét és a ti életeteket illetően. Sokan feltették a kérdést: „Ez az órája az Üdvözítő második eljövételének és mindannak, amit azzal kapcsolatban megjövendöltek?” Nem sokkal szeptember 11-e után egy misszionárius teljes őszinteséggel

és hittel megkérdezett: „Holland elder, ezek már az utolsó napok?” Láttam a komolyságát és a szemében tükröződő félelmet, és megnyugtató akartam lenni. Azt gondoltam, talán ha átkarolom és egy kicsit viccelődök, az enyhíthet az aggodalmán. Megöleltem, és így feleltem: „Elder, lehet, hogy nem vagyok egy lángelme, de még én is tudom, mi az egyház neve.” Aztán beszélgettünk egy kicsit arról, mit is jelent *utolsó napi* szentnek lenni. Azt mondtam: „Igen, elder, az utolsó napokban élünk, de igazából ez már nem újdonság. A Szabadító megígért második eljövetele azzal kezdődött, hogy 1820-ban megjelent Joseph Smith prófétának. Így hát már 184 éve tapasztaljuk, amint a második eljövétel és az utolsó napok kibontakoznak. Így hát biztosak lehetünk abban, hogy az utolsó napokban élünk – annak hosszú-hosszú éveiben” – feleltem, aztán barátságosan kezét ráztam vele, majd útjára bocsátottam.

Mosolygott, és úgy tűnt, megnyugtatta a válasz, és útjára ment. Feltételezem, hogy azóta már rég befejezte sikeres misszióját, és boldogan éli otthon az életét – lehet, hogy itt ül valahol köztünk, és feleséget keres! (Nagyon remélem!)

Hozzáteszem azonban, hogy *jól tudom*, mit kérdezett igazából ez a fiatalember. Igazából így szólt a kérdés: „Be fogom fejezni a missziómat? Van-e értelme iskolát kezdeni? Fogok-e házasságot kötni? Van jövőm? Várom bármilyen boldogságot?” És azt mondom nektek is, mindannyiőtoknak, mint amit három éve neki feleltem: „Igen, bizonnyal – mindegyik kérdésre.”

A végső, mindenki szeme láttára történő második eljövétel konkrét idejét illetően nem tudom, mikor fog eljönni, és Gordon B. Hinckley elnök is azt mondta, hogy nem tudja az idejét, ami azért van, mert *senki* sem tudja, mikor fog bekövetkezni. Az Üdvözítő azt mondta, hogy még a mennyei angyalok sem tudják (lásd Máté 24:36).

Figyelnünk kell a jelekre és meg kell értenünk az idők jelentését, a lehető leghihetőbben kell élnünk, és meg kell osztanunk az evangéliumot mindenkivel, akivel csak találkozunk, hogy mindenkire kiterjedjenek az áldások és a védelem. De nem bénulhatunk le pusztán amiatt, hogy valamikor a jövőben be fog következni ez és az ezt körülvevő események. Nem hagyhatjuk abba az életet. Sőt, sokkal teljesebb életet kell élnünk, mint azelőtt valaha is! Elvégre ez az idők *teljességének* sáfársága.

Azért mondom ezt, mert mostanában – szeptember 11. után, gondolom – nagyon aggódom és borúlátó nézeteket halottam a korotokbeliektől a misszionárius által feltett kérdésekkel kapcsolatban. Hallottam néhányatoktól,

hogy nem tudjátok, van-e értelme misszióba menni, iskolába járni vagy karriert építeni, ha ennyire bizonytalanvá válik a világ. Hallottam fiatal szerelmeseket, akik azt mondták: „Nem tudjuk, jó ötlet-e ilyen bizonytalan időkben házasságot kötni.”

És ami a legrosszabb: hallottam fiatal házaspárokról, akik azon tanakodnak, érdemes-e gyermekeket hozni erre a terrorral átítatott világra az utolsó napok felbolydulása küszöbén. Hadd mondjam el nektek, hogy valamiképp az ilyen hozzáállás jobban aggaszt, mint az al-Kaida.

Két dolgot szeretnék mondani mindazoknak, akiket aggaszt a jövő. Szeretettel telve, szívemből mondom ezeket.

Először is: *soha, semmilyen* korban vagy körülményben nem engedhetjük, hogy a félelem és a félelem atyja (vagyis maga Sátán) eltérítsen minket hitünkötől és a hithű lélettől. *Mindig* támadtak kérdések a jövőt illetően. Minden fiatalnak és minden fiatal párnak minden korban hittel kellett előre lépnie a *mindig* bizonytalanba – Ádámmal és Évával kezdődően, az édenkertből kivezető első reszkető lépések során. De ez rendjén is van. Ez a terv. Minden rendben lesz. Csak legyetek hithűek! Isten ügyel ránk. Tudja a neveteket és hogy mire van szükségetek.

Az Úr Jézus Krisztusban való *hit* – ez az evangélium első alapelve. Előre kell haladnunk, ahogy írva van K. Newell Dayley himnuszában, mely múltbéli pionírjainkra emlékezik, „hittel minden lépésben”¹. Azonban azokhoz a pionírokhoz hasonlóan nektek is haladnotok kell – egyik lépéssel a másik után. Így készülnek el a feladatokkal, így érik el a célokat, és így hódítják meg a határvidékeket. Isteni nyelven szólva ez az, ahogy a világok megteremtődnek, és így teremődik meg a *ti* világotok is.

Isten elvárja, hogy elég hitetek és eltökéltségetek, és elég bizalmatok legyen benne, hogy tovább menjetek, tovább éljeteztek és tovább örvendeztetek! Sőt, elvárja, hogy ne csak egyszerűen *szembenézzetek* a jövővel (ez eléggé kíméletlenül és szenvtelenül hangzik); elvárja, hogy megragadjátok és *alakítsátok* a jövőt – hogy szeressétek és örvendeztetek benne, és örüljeteztek a lehetőségeiteknek.

Isten nagyon szeretné megválaszolni imáitokat és valóra váltani álmaitokat, ahogy eddig mindig. De nem tudja, ha nem imádkoztok, és nem tudja, ha nem álmodtok. Egy szóval: nem tudja, ha nem hisztek.

Esti meséim gazdag tárházából merítve mindannyian kiválaszthatjátok a kedvenc szárnyasotokat. Lehettek a Kiscsibe, aki ezt kiáltozta: „Ránk szakad az ég! Ránk

szakad az ég!” , vagy lehettek a Tyúkanyó, aki tovább végzi a napi teendőket, függetlenül attól, hogy ki siet a segítségére és ki sem, vagy ki hisz abban, amiben ő és ki sem.

Nos, ennyit az állatmesékről. Mit szólnátok két szentírásához? Mindegyik olyanoknak szól, akik veszedelmes időkben élnek.

Az első a Tanok és szövetségek 101. részében áll. Ha emlékeztek, ez a kinyilatkoztatás akkor adatott, amikor a Missouriba gyülekezett szentek nagy üldöztetést szenvedtek – az üldöztetés tetőpontját élték meg. A csöccselék kiűzte őket az otthonaikból. Ellenséges, sőt, gyűlölködő érzések követték őket megyéről megyére, amint menedéket kerestek. Ezek a rémült szentek elvesztették a földjüket, az állataikat, a ruháikat, a bútoraikat, a terményeiket és számtalan személyes holmijukat. Mindennaposak voltak a halálos fenyegetőzések. Úgy vélem, ez volt az egyház legnehezebb és legveszélyesebb – mondhatnám „terror-teli” – időszaka. Később a Haun-malom és Liberty Börtön helynevek aztán mindörökre elfoglalták helyüket a szókincsünkben.

De ebben a félelmetes időben az Úr így szólt a népéhez:

„Nyugodjék meg tehát szívetek Sion felől, mert minden halandó a kezemben van. Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten.

Sion nem mozdíttatik ki a helyéből, annak ellenére, hogy fiai szétszórattak.

A tisztaszívűek, akik megmaradnak, örök boldogságról énekelve térnek majd vissza, hogy gyermekeikkel együtt átvegyék örökségüket, és benépesítsék Sion lakatlan tájait.

És mindez azért lesz, hogy beteljesüljenek a próféták írásai.” (T&Sz 101:16–19)

Így hát, ifjú barátaim, nyugodjék meg szívetek Sion felől! És ne feledjétek a legalapvetőbb meghatározást, ami valaha adatott Sionról: a „tisztaszívűek” (T&Sz 97:21). Ha tisztán tartjátok szíveteket, akkor ti és gyermekeitek és unokáitok is örök boldogságról fogtok dalolni Sion építése közben – és nem fognak elmozdítani helyetekről!

A másik vers, amit idéznék, a Szabadítónak a tanítványaihoz intézett szavai, amikor a keresztre feszítés előtt állt, ők pedig félelemmel, zűrzavarral és üldöztetéssel néztek szembe. Azok voltak ám az igazán zűrzavaros idők! Tökéletes tudatában annak, mi áll előtte és előttük, a halandóságban nekik közösen adott utolsó tanácsa így hangzott: „Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen én bennem. E világon nyomorúságotok léssen; de biztatok: én meggyőztem a világot.” (János 16:33)

Így hát, a gondteli világban – és gondból mindig lesz bőven – emlékezzünk a hitünkre! Idézzük fel a többi ígéretet és jövendölést, amit kaptunk, az összes bizonyosságot nyújtót, és éljük az életet még teljesebben, merészebben és bátrabban, mint bármikor máskor történelmünk során!

Krisztus legyőzte a világot, és egyenes ösvényt készített számunkra a pusztaságban. Napjainkban így szólt: „Övezzétek hát fel derekatokat, és készüljete fel. Íme, tiétek az ország, és az ellenség nem fog legyőzni.” (T&Sz 38:9 Övezzük hát fel! Énekeljütek nagyobb lelkesedéssel az örök boldogságról szóló dalokat!

Diadal

Ez közvetlenül kapcsolódik mondandóm másik részéhez, amit napjainkról szeretnék megosztani veletek. Az aggodalom idején – ifjú misszionárius barátomhoz hasonlóan – hajlamosak vagyunk a név „utolsó napi” felére koncentrálni.

Ma este azonban mindannyiótokhoz azt a felhívást intézem, hogy koncentráljatok a kifejezés „szent” részére! Egyházi titulusunknak ez az a része, melyre figyelmünket fordítanunk kell. Gondoljatok az áldásainkra! Gondoljatok a rendkívüli időszakra, melyben élünk! Gondoljátok végig a gazdasági, oktatási, tudományos és lelki áldásokat – senki másnak, semmilyen más korban nem adattak meg ezek! És gondoljátok meg, milyen felelősségünk van, hogy érdemesen éljünk jelen pillanatunkban!

E nagyszerű sáfárság

Most van jelenésünk a halandóság színpadán, az evangélium legnagyobb sáfárságában, mely valaha is megadatott az embernek, és a lehető legtöbbet kell kihoznunk belőle.

A következő az egyik kedvenc idézetem Joseph Smith prófétától: „Sion felépítése olyan ügy, amely Isten népét minden korban érdekelte; olyan téma ez, mely mellett próféták, papok és királyok szólaltak fel különös elragadtatással; örömteli várakozással tekintettek a kor elé, melyben mi élünk; a mennyei és örömteli várakozás tüzevel énekeltek, írtak és prófétáltak napjainkról. (...) Mi vagyunk azok a kiváltságos helyzetben lévő emberek, akiket Isten kiválasztottá tett, hogy elhozzuk az utolsó napi dicsőséget.”²

Figyeljétek meg Wilford Woodruff hasonló megerősítő szavait 1894-ből. Talán nem kell emlékeztetnem titeket, ő milyen hatalmas kihívásokkal nézett szembe.

Úgy vélem, azok az évek itt, a nyugaton, minden szinten olyan félelmetesek voltak, mint a korábbiak Missouriban: bujdosó próféták, börtönbe vetett apostolok attól féltek (Woodruff elnök szavai szerint), „hogy az egész nemzet népünk ellen fog fordulni, és háborút kezd az egyház ellen”.³

Mindazonáltal Woodruff elnök ezt mondta e problémák közepette: „A Mindenható ezzel a néppel van. Minden kinyilatkoztatást megkapunk, amikre szükségünk lesz, ha eleget teszünk kötelességünknek és betartjuk Isten parancsolatait. (...) Amíg élek, eleget akarok tenni kötelességeimnek. Azt akarom, hogy az utolsó napok szentjei tegyenek eleget kötelességeiknek. (...) Nagy és tekintélyes a felelősségük. Isten és az összes szent próféta minket figyel. Ez az a nagyszerű sáfárság, melyről a világ kezdete óta beszélnek. Isten ereje és parancsolata miatt gyűltünk össze. Isten munkáját végezzük. ... Teljesítsük küldetésünket!”⁴

Végül pedig hadd osszak meg egy idézet Hinckley elnöktől, mai prófétánktól, aki átvezet minket jelen korunk megpróbáltatásain. A múlt áprilisi konferencián a Woodruff elnök által felhozott témát idézve, Hinckley elnök ezt mondta mindannyiunknak:

„Mi vagyunk a betetőzése az előttünk járt összes nemzedéknek. Nem elég egyszerűen tudatni, hogy az egyház tagja vagyunk. Komoly kötelesség hárul ránk. Nézzünk szembe ezzel, és munkálkodjunk ezen!

Krisztus igaz követőiként kell élnünk, jószívűen minden ember iránt, rossz helyett jót adva, az Úr útjait példamutatással tanítva, és eleget téve annak az óriási szolgálatnak, amit Ő jelölt ki a számunkra.

Éljünk úgy, hogy méltók legyünk a világosság, megértés és örök igazság dicsőséges adományára, amely a múlt valamennyi veszedelmén keresztül jött hozzánk! Valamiképp mindazok közül, akik valaha e földön éltek, minket tartottak vissza erre a különleges és figyelemreméltó időszakra. Legyetek hálásak, de mindenek felett legyetek hithűek!”⁵

Érdekes számomra, hogy e három idézetben prófétáink a jellegzetes korszakból nem az átélt idők borzalmaira, és nem az utolsó napok nyugtalanító elemeire koncentráltak, hanem úgy érezték, a lehetőségekről és áldásokról, mindenek előtt pedig a felelősségről kell beszélniük, hogy megragadjuk az ebben a legnagyobb sáfárságban rejlő kiváltságokat. Nagyon szeretem azt a sort Joseph Smith prófétától, miszerint a korábbi próféták, papok és királyok „örömteli várakozással tekintet-

tek a kor elé, melyben mi élünk; és ... énekeltek, írtak és prófétáltak napjainkról”. Mi miatt örvendeztek annyira? Biztosíthatlak titeket, hogy nem a borzalmakra és tragédiákra összpontosítottak. Woodruff testvér szavai így hangzottak: „Isten és az összes szent próféta minket figyel. Ez az a *nagyszerű sáfárság*, melyről a világ kezdete óta beszélnek.”⁶ Hadd ismételjem meg Hinckley elnök szavait: „... A múlt valamennyi veszedelmén keresztül... Valamiképp mindazok közül, akik valaha e földön éltek, minket tartottak vissza erre a különleges és figyelemreméltó időszakra. Legyetek hálásak, de mindenek felett legyetek hithűek!”

Nem tudom, titeket milyen érzéssel tölt el mindez, de számomra hirtelen szertefoszlik minden aggodalom a mai korral kapcsolatban, és alázattal, nagy lelki izgatottsággal és motivációval tölt el a lehetőség, amit kaptunk. Isten öröklik világa, egyháza és vezetői felett, és minden bizonnyal ti felettetek is. Mi csak ügyeljünk arra, hogy „tisztaszívűek” és hithűek *vagyunk!* Milyen áldottak is lesztek! Mily szerencsések lesznek gyermekeitek és unokáitok!

Gondoljatok bele! Korábban, az evangéliumi korokon át semmilyen nép – beleértve saját szüleinket is sok esetben – nem volt a nektek és nekem adott áldások közelében sem.

Gondoljatok csak arra, milyen segítséget kaptunk, hogy elvigyük az evangélium fényét az elsötétült világnak! Körülbelül 55 000 misszionáriusunk van – nyilvánvalóan sokkal több, mint bármikor máskor a világ történelmének bármely más korszakában az idők kezdete óta. És ez a szám *kétévente* teljesen lecserélődik, amikor az újak leváltják elődeiket! De még többre van szükségünk! Körülbelül 170 országban vagyunk jelen, és több mint 100 nyelven adjuk ki szentírásainkat.

Körülbelül 6000 év óta, amikor is egy templom állt az óvilágban (kétszer-háromszor újjáépült ugyan, de mindig ugyanaz a templom volt, Jeruzsálemben, a Mórija hegyén), és két-három templom a Mormon könyve történelmében, most olyan időket élünk, amikor a templomok olyan ütemben épülnek, hogy alig tudunk lépést tartani velük. Pár perccel ezelőtt 119 működő templomunk volt, és biztos vagyok abban, hogy még több lesz bejelentve és több fog épülni.

Ehhez adjuk hozzá a számítógép csodáját, ami segít megörökíteniünk családtörténetünket, és rendszerezetten elvégeznünk a halottakért a szabadító szertartásokat. Adjuk hozzá a modern közlekedést, mely lehetővé teszi, hogy az Első Elnökség, a Tizenkettek és más általános fel-

hatalmazottak körbejárják a világot, és személyesen tanúságot tegyenek az Úrról minden szentnek minden földön. És tegyük hozzá, hogy ahova nem tudunk elmenni, műholdas közvetítéseket „küldünk” a szentírások szavai szerint, mint például ezt ma este! (Lásd T&Sz 84:62.)

Adjátok hozzá a minket körülvevő oktatás, tudomány, technológia, kommunikáció, közlekedés, orvostudomány, táplálkozástan és kinyilatkoztatás minden elemét, és elkezdjük megérteni, mire utalt Moróni angyal, amikor – az ószövetségi Jóel prófétát idézve – ismételt az azt mondta az ifjú Joseph Smith prófétának, hogy az utolsó napokban Isten kiönti Lelkét „minden testre”, és hogy az egész világ, az egész emberiség áldott lesz amiatt a fény miatt, mely Jézus Krisztus evangéliumának visszaállítása részeként adatik! (Jóel 2:28; kiemelés hozzáadva; lásd még Joseph Smith története 1:41.)

Figyelembe véve mindezeket az áldásokat, melyek sáfárságunkban adattak, megállunk és ezt mondjuk Mennyei Atyánknak: „Mily nagy vagy te!” és „Mily jó vagy te!”

Van egy elméletem a korábbi sáfárságokról és az akkor élt vezetőkről, családokról és egyénekről, akikről Joseph próféta, Woodruff elnök és Hinckley elnök szóltak. Gyakran gondolkodtam róluk és az őket körülvevő pusztító körülményekről. Szörnyen nehéz időkkel kellett szembenézniük, és javarészt *nem* jártak sikerrel a sáfarságaikban. Az emberiség történelmének minden korábbi korszaka idővel aposztáziába és sötétségbe borult. Az evangéliumnak ezekben az utolsó napokban való visszaállításának egész lényege az, hogy a korábbi időkben *nem* volt képes fennmaradni, ezért egy utolsó, diadalmas korban kellett újjászületnie.

Tudjuk, milyen kihívásai voltak – és vannak ma is – Ábrahám leszármazottainak. Tudunk Mózes gondjairól az izraelita néppel, akik ugyan kimentek Egyiptomból, de Egyiptom valahogy soha nem ment ki belőlük. Ésaías volt az a próféta, aki látta a tíz izraelita törzs elesét északon. Jeremiás, Ezékiel és Dániel mind e fogság idején prófétáltak. Péter, Jakab, János és Pál, az Újszövetség nagyszerű szereplői, mind tanúi voltak, ahogy az aposztázia belopózik világukba már szinte azelőtt, hogy a Szabadító eltávozott volna, de életük során bizonyosan. Gondoljatok a Mormon könyve prófétáira, arra a sáfarságra, mely olyan fájdalmas párbeszéddel végződött Mormon és Moróni közt az előttük álló szorult helyzetről és a szeretett népről, akik káoszba, terrorba és korrupcióba süllyedtek!

Egy szóval az aposztázia és a pusztulás valamely formája vetett véget minden sáfarságnak az idők során. Ám itt van az én elméletem, miszerint a nagyszerű

férfiak és nők, az elmúlt korok vezetői képesek voltak tovább haladni, tovább bizonyosságot tenni, továbbra is megtenni minden tőlük telhetőt, nem azért, mert majd *ők* sikerrel járnak, hanem azért, mert tudták, hogy *ti* sikerrel fogtok járni. Hiszek abban, hogy bátorságukat és reményüket nem annyira saját körülményeikből, hanem a tieitekből merítették, akik fiatal felnőttek csodálatos serege vagytok, akik százával, ezrével gyűltetek össze világszerte azzal az eltökéltséggel, hogy tanúi lesztek az evangélium diadalának.

Moróni egyszer ezt mondta nekünk, akik az utolsó napokban megkapjuk majd írásait:

„Íme, az Úr csodálatos nagy dolgokat mutatott meg nekem, amiknek hamarosan be kell következniük, és majd azon a napon lesz az, amikor ezek eljutnak hozzátok.

Íme, úgy beszélek hozzátok, mintha jelen lennétek, pedig nem vagytok itt. De mivel Jézus Krisztus megmutatott nekem titeket, ismerem cselekedeteiteket.” (Mormon 8:35)

Szerintem így vagy úgy, de valamiképpen szó szerint *minden* próféta és korai apostol látta napjainkat – mely látvány bátorságot adott nekik saját kevésbé sikeres korukban. Azok az egykori testvérek elképesztően sokat tudtak rólunk! Próféták, mint Mózes, Nefi és Járed fivére hihetetlenül részletes látomásban látták az utolsó napokat. Néhány dolog, amit láttak, nem volt nagyon a kedvükre, de biztos, hogy az összes korábbi nemzedék erőt merített abból a tudatból, hogy végre lesz majd egy sáfarság, mely nem vall kudarcot.

Nem az övék, hanem a miénk volt az a nap, mely „mennyei és örömteli várakozással” töltötte el őket, és mely hatására győzelemről daloltak és jövendöltek. Miénk az a nap – összességében szólva –, melyre a próféták tekintettek az idők kezdetétől fogva, és azok a régen élt testvérek most is ott állnak és szurkolnak nekünk. Nagyon is valóságos módon az, hogy *ők* teljes mértékben sikeresnek tekinthetik-e magukat, a *mi* hit-hűségünktől és a *mi* győzelmünktől függ. Tetszik az ötlet, hogy Almat és Abinádit, az ő kéréseit, Pétert és Pált és az általuk hozott áldozatokat képviselve indulhatok harcba! Ha titeket nem tölt el izgalommal ez a megbízás a történelem drámájában, akkor semmi nem fog!

Esküvői lakoma

Hadd tegyek hozzá még valamit a sáfarságról való e látásmódhoz, ami szerintem automatikusan következik!

Mivel a miénk az utolsó és legnagyobb minden sáfárság közül, mivel idővel minden dolog betetőzik és beteljesedik korunkban, ezért van tehát egy igen konkrét felelősség, mely ránk hárul az egyházban most, ami nem feltétlenül ugyanígy hárult a korábbi időkben élt egyháztagok vállára. Ellentétben az Ábrahám, Mózes, Ésaiás vagy Ezékiel, vagy akár az Újszövetség idején élő Jakab és János napjaiban fennálló egyházzal, *mi felelünk azért, hogy előkészítsük Isten Bárányának az Egyházát Isten Bárányának a fogadására* – aki személyesen, diadalmas dicsőséggel, *millenniumi szerepében*, urak Uraként és királyok Királyaként fog eljönni. Semelyik másik sáfárságnak nem adatott meg ez a kötelesség.

Szentírásbeli nyelven szólva mi vagyunk azok, akiket az egész történelemből kiválasztottak, hogy előkészítsük a menyasszonyt a vőlegény érkezésére, és méltók legyünk megjelenni a menyegzői lakomán (lásd Máté 25:1–22; 22:2–14; T&Sz 88:92, 96). Összességében szólva – legyen az akár a mi életünkben, vagy gyermekeink, unokáink életében, bármikor – rajtunk nyugszik a felelősség, egyházként és az egyház egyes tagjaiként, hogy érdemesek legyünk arra, hogy Krisztus eljőjön közénk, köszöntsön minket, elfogadjon, befogadjon, és magához öleljen minket. A néki abban a szent órában átnyújtott életeknek érdemesnek *kell* lenniük Őhozzá!

Elfogadhatónak kell lennünk Számára

Így hát a jövőtől való félelmet vagy a kertben építendő óvóhely méretei feletti aggodalmat félretéve inkább csodálat tölt el, és mindent elsöprő felelősségérzet, hogy felkészítsem életemet (és amennyire tőlem telik, segítsek ebben az egyház tagjainak is felkészülni) arra a régóta megjövendölt napra, a felhatalmazás átruházására, arra az időre, amikor az egyházat átnyújtjuk annak, akihez valójában tartozik.

Ezt tudom – hogy amikor Krisztus eljön, egyháza tagjainak úgy *kell* kinézniük és cselekedniük, ahogy egyháza tagjainak kinézniük és cselekedniük kell ahhoz, hogy elfogadhatóak legyünk előtte. Végeznünk kell az ő munkáját, és tanításai szerint kell élnünk. Gyorsan és könnyen fel kell ismernie minket igaz tanítványaiként. Ahogy J. Reuben Clark elnök egyszer mondta: „*Nem szabad, hogy hitünket nehéz legyen észrevenni!*”⁸

Igen, abban a nagy, végső órában, ha azt mondjuk, hogy hívők vagyunk, akkor jobban tesszük, ha ki is mutatjuk! A pásztor ismeri juhait, és azon a nagy napon kell, hogy követőiként ismerjenek minket tetteink és szavaink alapján!

Bizonyára ezért mondta Hinckley elnök a következőket: „Nem elég egyszerűen tudatni [nekünk, nektek és nekem, *most*, ezekben az időkben], hogy az egyház tagja vagyunk. ... Krisztus igaz követőiként kell élnünk.”⁹

Igen, szeretett ifjú barátaim, ezek az utolsó napok, és nektek és nekem a lehető legjobb utolsó napi *szenteknek* kell lennünk. A hangsúlyt az utolsó szóra kérem!

Mikor lesz vége mindezeknek? Mikor jelenik meg Krisztus nyilvánosan, diadalmasan, és mikor kezdődik a millennium? Mint már mondtam, nem tudom. Azt azonban tudom, hogy annak az eseménynek a legelső pillanataira 184 évvel ezelőtt került sor. Tudom, hogy annak az első látomásnak és az azt követő dolgoknak eredményeként most példátlan áldások idején élünk, mely áldásokat azért kapunk, hogy hithűen és tisztán éljünk, hogy amikor a vőlegény végül megérkezik diadalmasan, személyesen és jogosan meghívhasson minket a menyegzői lakomára.

Vár-e ráatok és utódaitokra boldog jövő ezekben az utolsó napokban? De még mennyire! Kétségtelenül gyönyörű a jövőtök! Minden menyegző boldog alkalom. Lesznek-e nehéz idők, amikor a nyugtalanító utolsó napi intések és jövendölések beteljesednek? Természetesen lesznek. Mindig is voltak. Legyetek felkészültek! Vajon azok, akik Krisztus erős sziklájára építettek, megállnak-e az ilyesfajta szélvihar, jégesők, forgószelek ellenére? Tudjátok, hogy igen. Biztos forrásból tudjátok: Az Ő szavaiból tudjátok! „Mert az a szikla, amelyre ti építettek, olyan biztos alap, hogy arról az ember soha le nem bukhat.” (Hélamán 5:12)

Szeretett ifjú öcséim és húgaim! Szeretemet és bizonyosságomat hagyom veletek nem csak arról, hogy Isten nem csak él, hanem szeret is minket. Ő szeret *titeket*. Minden, amit tesz, a mi javunkat és védelmünket szolgálja. Oly sok gonoszság és szomorúság található a világban, Őbenne mégsincs gonoszság vagy bántás! Ő a mi Atyánk – tökéletes atyánk – és meg fog védelmezni minket a vihartól.

Tanúságomat teszem nem csupán arról, hogy Jézus a Krisztus, Isten Szent és Egyszülött Fia, hanem arról is, hogy ő él, szeret minket, és engesztelő áldozata erejének köszönhetően mi is örökre élni fogunk. Legyőzte érettünk a halált és a poklot, és ugyanígy győzte le a félelmet is.

Ez Isten egyháza és királysága a földön. Joseph Smith próféta volt, és Gordon B. Hinckley is próféta. Az igazság vissza lett állítva. Ti és én elég szerencsések vagyunk ahhoz, hogy akkor születünk, amikor mindez a tudás és biztonság elérhető számunkra.

Apostoli áldásomat hagyom mindannyiótokon, akik most hallotok, hogy bizalommal, optimistán, hittel és

odaadással élhettek. Megáldalak benneteket, hogy komolyan vegyétek az élet kihívásait, de ne rémüljétek meg, és ne csüggedjétek! Megáldalak titeket, hogy éreztétek a szentek örömét az utolsó napokban – soha sem érezve megbénító aggodalmat vagy pusztító kétségbeesést! Igen, szeretném, ha csak egy igen személyes dolog miatt aggódnánk: hogyan élhetünk teljesebben, hithűbben, hogy e nagyszerű sáfárság minden áldása ránk hullhasson és mindazokra, akiknek az életét megérintjük.

„Ne félj tehát, te kicsi nyáj. ... Mindenben [Krisztushoz] forduljatok; ne kételkedjétek, ne féljétek! Nem értettétek meg, milyen nagy áldásokat ... készített el számotokra az Atya... Legyetek bátrak ... Tiétek az ország és annak áldásai, az örökkévalóság kincsei.” (T&Sz 6:34, 36; 78:17–18)

Áldásomat, szeretetemet és apostoli tanúságomat hagyom veletek e dolgok igazságáról, Jézus Krisztus oltalmazó nevében, ámen.

Jegyzetek

1. “Faith in Every Footstep,” *Ensign*, 1997. jan., 15. o.
2. *History of the Church*, 4:609–610. o.
3. Wilford Woodruff naplója, 1889. dec. 31., idézi James B. Allen and Glen M. Leonard, *The Story of the Latter-day Saints*, 2. kiad., átdolg. és bőv. (1992), 420. o.
4. James R. Clark, szerk., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 kötet [1965–1975], 3:258. o.; lásd még Gordon B. Hinckley, *Liahóna*, 2004. máj., 83. o.
5. *Liahóna*, 2004. máj., 83. o.
6. Kiemelés hozzáadva.
7. Lásd “How Great Thou Art,” *Hymns*, 86.; kiemelés hozzáadva.
8. Lásd *Az egyházi oktatás felvázolt menete*, átdolgozott kiadás, (2005), 3–7. o.
9. *Liahóna*, 2004. máj., 83. o.